

Bel Fullana
CLUB MISÈRIA

Una tarda em trobo amb Bel Fullana pel carrer i em comenta que està donant-li voltes a l'exposició que ha de dur a terme al Casal Solleric com a part del Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Visuals que va guanyar el 2017, però que no acaba de veure clar, no només el projecte en si, sinó també la realització del mateix. Esporàdicament em manava algun missatge catastrofista per whatsapp, en pla "els arbres no em deixen veure el bosc". Així va passar el temps fins que a l'octubre de 2018 durant un viatge a Londres ens topem, visitant una exposició als voltants de Camdem Town. Després comentar-la, li vaig proposar anar a prendre alguna cosa per la zona, mentre caminàvem vam passar per davant de la botiga de roba i accessoris Cyberdog, temple de ravers i clubbers, fundada el 1994, Fullana, en veure la seva entrada, presidida per dos robots gegants no va poder resistir-se a entrar. En creuar aquesta porta et submergeixes en una mena de discoteca convertida en botiga o viceversa. L'artista es va quedar en xoc, completament fascinada, passejant (i comprant) per les seves diferents plantes i seccions durant més d'una hora. En sortir, amb un bon pujada d'adrenalina, Fullana va tenir clar quina era la direcció que volia que prenguéss la seva exposició al Casal Solleric. En tornar em va trucar per telèfon per proposar-me que l'ajudés a portar a terme el projecte. Vaig acceptar.

Vam començar a treballar i vam triar l'Espai Dipòsit, per la naturalesa del projecte i pel seu component subterrani / underground. Fullana, en aquesta ocasió, vol fugir del pictòric, rebel·lant-se contra ella mateixa i decideix recrear, a la seva manera, un club, inspirant-se en la seva visita a Cyberdog. El resultat és CLUB MISÈRIA, un lloc sintètic i disfuncional, l'essència de la pròpia personalitat de l'artista, on recrea un ambient festiu i fosc alhora, en què predomina un cromatisme que fa referència directa a la beguda energètica Monster i tot el que això comporta: acceleracionismo en estat pur. El verd i el negre sobrevolen i són protagonistes explícits atorgant-li també un halo de podridura. Així doncs, obrint el recorregut de la mostra, i prenent com a referència la pràctica d'artistes com Jeremy Deller o Mark Titchner, canvia la pintura pel collage digital, component una sèrie de pòsters de (suposats) esdeveniments passats, esdevinguts a la sala al costat al de l'última festa de tancament del local (Club Misèria. The closing party), que es porta a terme el mateix dia de la inauguració. En endinsar-nos en l'espai, un neó verd amb el nom del club, al més pur estil postminimal, ens rep i ja percebem, fins i tot abans, la remor llunyà d'un paisatge sonor. Creuem el llindar travessant una cortina d'alumini verd, desplaçada del seu eix, per trobar-nos una tarima il·luminada puntualment, la qual serà activada tan sols el dia de la inauguració (21/09/19) amb una performance, referència directa a les "escultures vivents" popularitzades pel duo britànic d'artistes Gilbert & George, amb dos performers que exerciran d'anti gogós. Posteriorment quedaran els vestigis de la intervenció. Els lavabos d'aquest recinte se situen de forma visible per a tot el públic, amb una composició escultòrica de diversos urinaris no practicables (sí, és clar, Duchamp i el seu arxiconegut ready made també hi són presents!). Les parets estan cobertes per un mural iniciat per l'artista i que haurà d'acabar el públic, sobretot el dia de la inauguració, encara que durant tot el temps expositiu poden ser intervingudes. La peça sonora ideada per Fullana i executada pel també artista Pedro Trotz, cada vegada té més presència, a mesura que ens acostem al fons de la sala, així com uns visuals realitzats per l'artista 3D Joan Lluís Oliver. Ballarines digitals, el "Dancing baby" (considerat el primer vídeo viral d'Internet a 1996), aliens, dofins, *smaillies* i masses de gent ballant en *raves*, entre

altres imatges trobades a la xarxa, conformen el gruix dels visuals, habituals de qualsevol antre que es va vantar d'estar a l'última amb un prestigiós VJ als comandaments. Cançons noventeres i dels primers dos mil, The Prodigy, Aphex Twin, Miss Kittin i Zombie Nation costat de creacions del propi Trotz conformen aquesta peça sonora fonamental en l'exhibició, present de principi a fi, concloent en l'última sala amb un sistema de so escultòric.

Com a part addicional a l'exposició s'han creat diferents canals de difusió que funcionen a manera de off site (fisc i virtual). D'una banda un cartell publicitari adherit a la part posterior d'un autobús de la línia 15, el recorregut va des de la Plaça de la Reina fins a la zona de l'Arenal, passant de la milla d'or de la ciutat a una de les zones turístiques low cost de la mateixa, que funciona a manera d'obra promocional del club / exposició. D'altra banda Fullana ha obert un compte d'Instagram: @clubmiseria. On va mostrant píndoles informatives sobre el seu projecte, on el públic pot interactuar etiquetant amb el hashtag #clubmiseria qualsevol publicació que cregui convenient.

Finalment, de forma paral·lela, el dia de la inauguració, també se celebra Club Misèria: The closing party, que s'articula com una extensió site específic del projecte Club Misèria de l'artista, concebut expressament per a la Nit de l'Art, que es durà a terme al pati de Can Balaguer. Es tracta d'un (suposat) fi de festa del club, que com si d'un de real es tractés, trasllada la seva festa de tancament a un local més ampli. En aquest cas, i seguint amb la disfuncionalitat, la proposta consisteix en diverses performances que conformen una més gran: per una banda l'artista sonor Pere Trotz planteja la seva obra Estudis sobre Corbes Lissajous, una peça amb sons modulars, fum escènic i escultura làser. D'altra banda l'artista i performer Saül Sellés executarà Caçador, una performance basada en la seva anterior obra El Lluidador. En aquesta ocasió l'artista ens porta un espectacle de seducció, en el qual sotmetrà el seu cos a una sessió de pole dance i oferirà lap dance (balls privats) en el boudoir de Can Balaguer al públic assistent que s'atreveixi. L'obra de l'artista es desenvolupa a través de la performance com a fil conductor per reflexionar al voltant de la competició, el desig, l'exhibició i la identitat de l'artista. Finalment, Bel Fullana, germen de tot el projecte, tindrà el seu propi espai, íntim, dins del recinte, on a manera també performatiu i com a acte de generositat i gratitud per tots els supòsits anys que la clientela ha acudit al seu club, realitzarà dibuixos sobre la pell (braços, mans ...) a qui així ho desitgi.